

ЕЛИН ПЕЛИН

НАСЛАДА

chitanka.info

В сред разлатото поле, далече от села и от пътища, край брега на голямо блато, в скрита подземна колиба светят две цигари. Двама души, току-що пробудени, лежат и пушат. Вътре е тъмно, задушно. Една малка желязна печка хвърля грейка от ъгъла. Единият се обърна, посегна на посока и в ръката му зашумя сламена възглавничка. От стената погледна малко, колкото устата на чаша, прозорче и през него се наля мътна дрезгавина.

— Съмва — рече тихо ловецът и залепи лице на малкия отвор.

Другарят му бързо и пъргаво се обърна, откри друго прозорче и също залепи лице на него.

* * *

Зимно утро раздира студените мъгляви покривки на нощта и куршуменото небе полека-лека лъсва като дълбоко бисерно огледало, по което остават големи петна пара от застиналото дихание на тежко идеция ден. Обширното поле, посыпано със ситни диаманти от скреж, се губи на изток в една тъмна, опушена далечина, отрязана от небето с тънка, кървава черта. Над нея гори нажежен върхът на един облак като върха на гигантски нож, който се накалява по-силно, по-силно.

От тая сияеща далечина се показват две черни точки, които се движат равно и успоредно със светлата аlena линия на хоризонта, и играят в лазура между нея и разкаленния нож на титана-ден. После те се губят, сякаш потъват в опушения край на полето и след малко отново се явяват и тяхната лека игра чертае криви наклони по меките прозрачни, морави облаци, които кой знае откъде се явяват и застават над нетърпимо закаления нож.

И ето, над леко зелените тъмни върби, които упътват реката през полето, се явяват близко една до друга две диви патици.

Те хвъркат равно с проточени напред шии и тоя полет в студения свеж простор на утрото им е тъй приятен. При всяко махане на крилете те чуват крехък звън от чупливостта на помръзналия въздух и обръщат красивите си шии една към друга. По сивите лъскави пера крилете им играят неуловими отблъсъци всички езера и небеса, където те са били. Мъжката върви малко по-напред. Тя води женската. Тя оглежда с внимание всяко петно русталното поле. Над всяко помръзнало вирче тя

вижда сянката на своята другарка и леко се извива, за да ѝ се мерне още веднаж. Те се изравняват, спускат се ниско и отведенаж поривисто се извият, издигнат и пак устремят. Те виждат вече края на слънцето. Първите му розови лъчи са паднали по върха на снежната далечна планина. Двете птици политат нататък. Право нататък. Те сякаш искат да минат през невидимите струи на лъчите и да кацнат на спокойния и блестящ връх на планината, но отведенаж обръщат пак към изток, слънцето изгрява. Страшният нож, който стоеше над хоризонта, се е стопил и го няма къrvавите потоци по облаците са претекли цялото небе сияе.

Птиците чuvат от земята радостно приятелски привети. Те правят широки кръгове над полето, оглеждат възбудено навсякъде, спускат се, издигат се и виждат далеко, далеко през блясковото поле две черни тънки ивици, над коиш се дига лека пара.

Двете патици се устремяват нататъка. Мъжката отива доста напред, прави кръг, повръща се пресреща другарката си и тръгват пак заедно към двете черни ивици, които са като ДЕ кадифени пиявици легнали на сребърното легло.

Какво е това там?

Две малки рекички.

Топлици! По-нататък? Голямо блато, обрасло с гъсто налегнала тъмнозлата тръстика, цъфнала в скреж. Между тръстиката — обширни ледени огледала.

От там до птиците долитат другарски привети, радостен зов на техни другарки, който се носи далеко из помръзналия въздух.

В блатото, там, дето се сливат димящите топлици, пляскат криле десетина техни другарки, протягат радостно шии и се къпят.

Двете птици са тъй радостни. Те се извиват широко, спускат се леко и падат във водата.

* * *

Двамата ловци, които стръвно гледаха през очите на малкото подземие, трепнаха. Викът и веселото гулкане на птиците ги оживи и пробуди. Лицата им се опънаха и зарумениха от слънцето, което беше

залило всичко със светлина. Очите им се зацелиха в блатото като гърлата на пълни пушки.

Двете диви патици спокойно се спуснаха в топлата вода и се спряха далеко една от друга. Мъжката бе близо към брега, почти до вързаните патки, които така коварно ги извикаха. Женската бе понавътре. Няколко минути те останаха неподвижно. Полето блещеше белоцветно. Небето се проясняваше и неговият лазур ставаше поддълбок. Дългата редица големи синкави върби зад блатото тънеха в розови воали.

Мъжката погледна небето, погледна водата, постоя и тихо отплува към женската. След това се обърна към слънцето и почна бързо да гурка във водата зелената си глава, като че му правеше поклон. По перата ѝ се преливаха и играеха златисти отблъсъци. Женската беше неспокойна. Тя може би предчувствуваше злото. Тя като че ли се готвеше да хвръкне, но безгрижието на нейния другар я задържа.

Глух гръм плесна над водата. Женската се вдигна. Едното ѝ крило тежеше. Тя с мъка се изви над блатото и видя, че другарят ѝ лежи неподвижно и спокойно във водата. Тя спусна към него и усети, че я попари някак тежък, страшен шум. Тялото ѝ падна до тялото на нейния най-близък.

* * *

В миг от земята израснаха двама души, развълнувани, оживени. Те нададоха радостни звукове, лицата им бяха прекрасни и млади. Единият нагази в блатото и още отдалеч простря ръце към двете застреляни птици, които лежаха една до друга с разперени крила с окървавени гърди.

Наоколо беше тъй тихо, тъй свежо, тъй красно, тъй спокойно и мъдро.

[Излиза във в. „Развигор“, р. I, бр. 6, 14 февруари 1921, с. 1.]

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.